

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 2

Kapitel 1:

Vem var det egentligen som startade kriget?

Den som svingar krigsfacklan i Europa kan inte önska sig något annat än kaos."

Adolf Hitler, den 3 augusti 1939

Även om han av alla konventionella historiker anses vara den man som ensam bär ansvaret för andra världskriget, var det en roll som Adolf Hitler var helt olämplig för, både personligen och ideologiskt. Som vanlig soldat under första världskriget bevittnade han sina nära kamraters våldsamma död och blev själv offer för en plågsam senapsgasattack som nästan kostade honom synen. Fyra år vid fronten förde honom ansikte mot ansikte med skyttegravskrigets obeskrivliga faser, en upplevelse som han aldrig önskade skulle upprepas för honom själv eller hans landsmän.

Efter vapenstilleståndet utvecklade han nationalsocialismen, vars centrala princip är bevarandet av den ariska mänskligheten. Hitler lärde ut att alla vita männis-

kor, oavsett deras individuella nationaliteter, är bröder och systrar av samma ras. Därför är krig mellan arier brödraskapskonflikter och måste undvikas. I krig, beklagade han, är de bästa individerna de soldater som mest frivilligt ger sina liv för sitt land, vilket utarmar samhället genom förlusten av dess mest värdefulla medlemmar. Efter att ha blivit vald till tysk rikskansler var Hitlers främsta passion inte återmilitariseringen utan den sociala förnyelsen av landet. Kulturreformer fascinerade honom särskilt, och han ville ägna resten av sitt liv åt att förnya de tyska städerna. När kriget kom betraktade han det som en avledning från sitt verkliga intresse och uttryckte ofta ånger över att han inte var mer lyckligt sysselsatt med att förverkliga offentliga arbetsprojekt. Som han förklarade flera gånger även under konflikten: "Jag är en ivrig byggare, men en motvillig general", en kommentar som knappast kännetecknar rollen som "världserövrare" som hans fiender gav honom.

Hitler var dock mycket intresserad av internationella frågor, särskilt när de direkt berörde det sovjetiska hotet. Tillsammans skulle Tredje riket och det fascistiska Italien fungera som en central "axel", kring vilken de andra kontinentala folken kunde samlas och stärka den mellaneuropeiska ryggraden. Det kejserliga Japan skulle begränsa kommunismens utbredning i Asien, medan en allians med Storbritannien kombinerade världens största sjömakt med dess mäktigaste armé, den tyska försvarsmakten Wehrmacht. På så sätt skulle den sovjetiska kolossen implodera utan att krig behövde utkämpas. Så hoppades han.

När fientligheterna inte längre kunde undvikas tog dock Hitler tillfället i akt. Hans förstahandsupplevelser på västfronten mer än tjugo år tidigare gav honom en skolning som ingen formell militär utbildning kunde ge. Dessutom genomfördes hans politiska kampanjer efter kriget - med deras upprepade betoning på massaktioner - själva som stridskampanjer. Det är dock obestridligt att Adolf Hitlers naturliga gåvor var de viktigaste faktorerna i hans ledarskap som 1900-talets, kanske alla tiders, största krigsherre. De många exemplen på hans överlägsna förmågor som nämns i denna historik understryker Hitlers obestridliga status som andra världskrigets främsta strateg och ledare. Typiskt bland dessa var hans egen plan för den avgörande erövringen av Fort Eben Emael i Belgien, utan vilken hela västkampanjen inte skulle ha varit möjlig, och hans egenhändiga räddning av de tyska arméerna under den tidiga vintern 1941, när hela östfronten var på gränsen till omedelbar kollaps. Dessa och många fler militära bedrifter saknade motstycke, så till den grad att det är omöjligt att föreställa sig att någon annan ledare, vare sig axelmakterna eller de allierade, skulle ha lyckats med dem.

Därmed inte sagt att han aldrig gjorde några misstag. Som Hitler sade om sig själv strax före sin framgångsrika invasion av Frankrike våren 1940: "Mr Churchill förklarade nyligen i en radiosändning att han räknat till 16 misstag som jag hit-

tills har gjort i det här kriget. Han har fel. Jag har gjort minst dubbelt så många misstag som jag är medveten om! Men om Churchill och hans anhängare bara har gjort ett enda misstag, så är det mycket värre än något jag någonsin har gjort, nämligen när de startade detta krig som oundvikligen måste sluta, oavsett utgången, med att det brittiska imperiet upplöses."

Hitlers allvarligaste fel, som han sent omsider erkände, var att han litade på den tyska generalstaben. Eftersom han var en man som höll sitt ord kunde han inte föreställa sig att någon annan, särskilt inte en tysk officer, skulle agera vanhedrande. Ansvar för det slutliga nederlaget 1945 vilade dock främst på några tyska generaler, den värsta skara förrädare som någonsin drabbat ett land. Till skillnad från sina västallierade motsvarigheter föddes Hitler inte med en silversked i munnen. Rikedom, social ställning, politik som vanligt och personlig makt eller prestige - samma saker som besatte F.D.R. och Churchill - avskräckte honom. Medan Roosevelt umgicks med New Yorks finanselit i Hyde Park, sålde en fattig Hitler sina akvareller i Wien för några floriner. Senare, när Hitler riskerade sitt liv som namnlös soldat på västfronten, skickade Churchill, från tryggheten i Londons inrikesdepartement, tusentals australiensare för att i onödan massakreras på Gallipolis stränder, och Stalin var en rånare i Tsarryssland.

Hitler har så länge förknippats med det värsta tyranni som världen någonsin har upplevt att den som får veta sanningen om hans styre alltid blir förvånad. Att betrakta honom i sitt eget tidssammanhang klargör mycket. Fram till slutet av första världskriget styrdes Tyskland av en föråldrad monarki. När den försvann slets landet mellan självutnämnda marxister som såg Tyskland enbart som en fotpall för Sovjetunionen, kapitalistiska konservativa som var mer intresserade av att bevara sin rikedom än sin ras och kabaretdemokrater som vältrade sig i 20-talets "härliga dekadens". Kort sagt, Tyskland hade helt enkelt inte någon tradition av gott styre.

När Hitler blev rikskansler hade han inget prejudikat att bygga en förnuftig administration på, men det kaos som överväldigade hans nation skrek efter att ersättas av en ny allmän ordning. De enda alternativ som stod till buds var auktoritärt styre eller social upplösning. Det är sant att han var en av historiens mäktigaste män, men inte på grund av de regeringsbefogenheter han besatt eller de väpnade styrkor han förfogade över, utan på grund av sitt folks överväldigande hängivenhet. Ingen annan individ var mer älskad av sina medborgare. Han regerade inte heller utan deras samtycke. De hade ju trots allt valt honom till makten som sin lagliga företrädare. Därefter rådfrågade han dem alltid om sina viktigaste beslut i fredstid genom folkomröstningar, där de ombads rösta för eller emot hans politik. Dessa folkomröstningar, vars integritet övervakades av internationella övervakningskommissioner, varav vissa från länder som var fientligt inställda till Tyskland, visade att den nationalsocialistiska regimen konsekvent godkändes av

90 procent av väljarkåren och mer, oftast i den övre delen av denna procentenhet. Av de 2,94 miljoner röster som avlades i valet i Sudetenland den 4 december 1938 gick till exempel 2,64 miljoner röster (98,8%) till NSDAP. Tidigare samma år, när Hitler frågade det österrikiska folket om de ville bli en del av Tredje riket, svarade 99,7% jakande.

Inga demokratiska politiker på jorden, varken förr eller senare, har någonsin fått ett sådant förtroendesiffror. Det är förståeligt att deras djupt rotade hat mot denne extremt populära man bottnade i personlig avundsjuke. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush och alla andra av judarnas frontfigurer skulle aldrig kunna uppnå mer än en bråkdel av det stöd som Adolf Hitler fick av *sina* medborgare. Om demokrati är "folkets folkstyre", så var han en "demokrat" i dess rätta bemärkelse. Som han själv frågade: "Var finns det en liknande 'demokrati' i andra länder? Var annars har folk och ledarskap, nation och regering smält samman så fullständigt och stått så nära varandra?" Trots detta, vilket Führern klargjorde i sitt "bordssamtal", betraktade han Tredje rikets populistiska stat som en bro till en tänkt rasmässig auktoritär republik med den amerikanska konstitutionen som förebild, med dess invandrings- och naturaliseringslagar, som han beundrade så mycket. Tragiskt nog släcktes denna frihetsvision av utlänningar som föredrog massförstörelse framför politisk frihet.

Det finns kanske inget som bättre illustrerar skillnaderna mellan axelmakternas och de allierades ledare än en jämförelse av de gåvor de utbytte under kriget. I samband med sin 59-årsdag 1942 fick Mussolini av Hitler en vackert inbunden, komplett uppsättning av Friedrich Nietzsches verk, den store 1800-talsfilosofen. Samma år, på *sin* födelsedag, skickade Franklin Roosevelt en låda bourbon till Winston Churchill.

Endast sex år innan hans land förklarade krig mot Tredje riket svarade Churchill, när han tillfrågades av en reporter från *London Times* vad han tyckte om Adolf Hitler, att om England någonsin skulle drabbas av katastrofer som de som överväldigade Tyskland, skulle han be till Gud om en genialisk man som Führern att leda det brittiska folket mot dess räddning. Ännu mer häpnadsväckande är att Churchill under det föregående decenniet skrev en lång artikel för Londons prestigefyllda *Illustrated Sunday Herald* (8 februari 1920), där han beskrev kommunismen som en mordisk tyranni ledd av judiska terrorister, vars revolutioner hänsynslöst måste släckas i vilket land de än dyker upp.

Under samma årtionde förklarade han: "Det är den civiliserade världens plikt att återerövra Ryssland. Sovjet representerar inte Ryssland. De representerar ett internationellt koncept som är helt främmande och till och med fientligt mot det vi kallar civilisation. Att vinna mot Ryssland, militärt och moraliskt, skulle vara en alltför tung uppgift för segrarna i första världskriget ensamma, och eftersom vi

måste göra det, kommer vi att göra det med Tyskland. Tyskland känner Ryssland bättre än någon annan. Det kommer att vara den stora möjligheten för henne. Ingenting är möjligt i Europa utan Tyskland, men allt är möjligt med Tyskland." Men när Hitler följde hans förslag och tog "det stora tillfället" i akt att angripa Ryssland, fördömde Churchill honom som "angripare" och skickade militär hjälp till de sovjeterna som han påstod sig förakta.

Trots dessa förbryllande inkonsekvenser fortsätter konventionella historiker, som ignorerar hans antikommunistiska och till och med antijudiska uttalanden som publicerades mindre än tjugo år före andra världskriget, att hylla honom som en av 1900-talets mest lysande hjältar för hans kompromisslösa motstånd mot Adolf Hitler och allt som den tyske ledaren stod för. Kanske kan Churchills motsägelsefulla personlighet förstås mot bakgrund av hans livslånga kamp mot alkoholismen. En av hans mest minnesvärda ordvitsar kom som svar på en kvinnlig parlamentsledamot, som bittert klagade över att han drog vanära över detta ärevördiga organ genom att ofta uppträda i berusat tillstånd. Han undvek skickligt den fråga som hon tog upp och förklarade: "I morgon ska jag vara nykter. Men ni, madame, kommer fortfarande att vara ful!"

I ett liknande möte blev han tilltalad av Lady Astor, som nyligen blivit varse omfattningen av hans skurkaktighet: "Om jag vore din fru", sa hon till honom, "skulle jag lägga gift i din whisky!" "Och om jag vore din man", vände han sig mot henne, "skulle jag dricka det!"

Till och med hans bästa vän, Franklin Roosevelt, kallade honom krasst för "den berusade lodisen". När Sumner Welles besökte den brittiske premiärministern sommaren 1940 ska han ha funnit honom i en osammanhängande, alkoholiserad dimma. En bidragande orsak till hans känslomässiga instabilitet kan ha varit Churchills politiskt problematiska härkomst, som han försökte hålla hemlig. Hans mor var Jenny Jerome, en amerikansk judinna. När Franklin Roosevelts judiska bakgrund dessutom vägs in i de allierades högsta ledarskap, blir dess rasmässiga identitet och ursprung till det outplånliga hatet mot Hitler tydligt.

Churchills personliga beteende överskred visserligen ofta gränsen för excentricitet och gränsade till verklig galenskap, som hans galna förkärlek för att bära damunderkläder och naken exhibitionism. Under ett besök i Washington D.C. 1942 konfronterade han till exempel en förvånad F.D.R. helt naken och förklarade bara: "Ni förstår, herr president, jag har inget att dölja för er!" Vid ett senare tillfälle blev premiärministern så känslomässigt överväldigad av synen av brittiska bombplan som flög lågt över honom under ett träningsuppdrag, att han klädde av sig alla kläder och sedan sprang skrikande naken över tamaraken till förvåning för församlade RAF-officerare och chefer för flygplansföretag. Allmänhetens kännedom om beklagliga incidenter som dessa undertrycktes naturligtvis av hänsyn till

den nationella säkerheten och moralen till långt efter 1945.

Men Churchills drivkraft var en patologisk passion för krig och den mänskliga förödelse som krig för med sig. Vid Casablanca-konferensen funderade han för Roosevelt att framsteg bara kan göras i krigstid; det finns bara självbelåtenhet i fred, hävdade han. Dr Goebbels såg Churchill som 1900-talets motsvarighet till den grek som 356 f.Kr. brände det vackra Dianatemplet i Efesos bara för att föreviga sig själv; premiärministern var "en förstörelsens faktor. Han kommer säkert att gå till historien som Europas Herostratus, kapabel att föreviga sitt namn endast genom att förstöra det som många generationer har byggt upp under många århundraden" (17 mars 1945).

Långt ifrån sin idealiserade bild som en försvarare av etiskt uppförande byggde Churchills hela karriär på undanflykter och omoralisk manipulation. I juni 1941 lät han till exempel Sir William Stephenson, chef för den brittiska underrättelsetjänsten i Nordamerika, överlämna ett brev till USA:s utrikesdepartement som påstods vara skrivet av major Elias Belmonte och som anklagade den bolivianske militärattachén i Berlin för att vara ledare för en komplot som gick ut på att störta LaPaz-regeringen med Hitlers hjälp och upprätta en nazistisk marionettstat i Sydamerika. Trots att brevet helt och hållet hade fabricerats av Stephenson, blev det okritiskt accepterat som autentiskt av den amerikanska pressen och Roosevelts administration, vilket ledde till att den oskyldige bolivianske majoren avskedades i vanära och att hans vilseledda landsmän förklarade krig mot Tyskland.

Bolivias tyska befolkning internerades därefter under de kommande fyra åren under förhållanden som sydamerikanska fängelser är beryktade för. Under tiden var det verkliga syftet med Churchills bedrägeri att ge F.D.R. ytterligare en färdig ursäkt för att hetsa den amerikanska allmänna opinionen mot Tredje riket. I kölvattnet på denna propagandaframgång förfalskade Stephenson en "hemlig nazistkarta" som i detalj beskrev Hitlers planer på att ta över Sydamerika. De påhitade avslöjandena i detta perfida dokument svaldes med hull och hår av USA:s president.

Ett årtionde tidigare, i början av 1930-talet, var Winstons politiska karriär på fallrepet. Spelskulder som Randolph, hans oduglige son, dragit på sig hotade att leda till konkurs och förlust av hans älskade lantställe Chartwell. I desperation gick han med i "Focus", ett hemligt sällskap bestående av ett dussin före detta politiker som hade förlorat sina förmånliga regeringsjobb under depressionen och som var fast beslutna att återfå dem med alla medel. Medvetna om att dessa arbetslösa "statsmän" skulle säga eller göra vad som helst för att komma tillbaka till makten, fiskade judarna ur "Focus" upp flera icke-judiska bulvaner som frontfigurer för deras planerade förstörelse av Tyskland. Deras största fångst var Winston Churchill.

Från och med 1936 fick "Focus" rikligt med pengar från American Jewish Congress, London Board of Deputies of British Jews och avdelningschefen, ordföranden i British Shell, Sir Bernard W. Cohen. De betalade Churchill 50.000 pund för att agitera mot Hitler, som han, som nämnts ovan, personligen beundrade. Churchills rykte som prostituerad för antinazistiska ändamål växte. Sex år senare berättade han för Franklin Roosevelt att han var "fäst vid den sionistiska politiken".

År 1938 fick Winston 800.000 dollar av den adlade judiske plutokraten Sir Henry Starchos, som förlorat sina monopolistiska innehav i Österrike efter *Anschluss*. Hans uppdrag var att fördöma landets union med Tredje riket, trots internationellt kontrollerade folkomröstningar där den stora majoriteten av österrikarna röstade för att ansluta sig till Tyskland. Samma år skickade regeringen i Prag den prokommunistiske utrikesministern Jan Masaryk till London med 2 miljoner pund till "Focus" och order till dess medlemmar att störta Neville Chamberlain, som tjeckerna ansåg vara för mjuk mot Führern. Tyskarna fick reda på att Churchill tog emot utländska pengar och informerade Chamberlain strax före Münchenöverenskommelsen, vilket var en av orsakerna till att den slutade till Hitlers fördel. Men Churchills nya, lukrativa karriär som anlitat språkrör för judiska agendor var säkrad.

Under den så kallade "Londonblitzen" hyllades Churchill av den allierade pressen för att han manligt stod vid det engelska folkets sida, delade deras faror och umbäranden och uppmuntrade dem att följa hans personliga exempel på trotsigt mod. I själva verket visste den brittiska underrättelsetjänsten långt i förväg om varje tyskt flyganfall och vidarebefordrade i hemlighet informationen till Churchill, som alltid flydde till sin privata tillflyktsort på landet. Ingen annan kunde undvika blixten via denna konfidentiella flyktväg. När klartecknet ljöd smög han tillbaka till London, där han stoltserade inför nyhetskamerorna medan han gjorde en V-för-seger-mudra med sina två tjocka cigarrfläckiga fingrar och trotsigt mumlade: "Vi klarar det!"

På eftermiddagen den 14 november 1940 hade han just kört ut ur London för att undvika Luftwaffes förväntade återkomst, när en hemlig rapport från hans kodknäckare informerade honom om att bombplanens nästa mål istället skulle vara Coventry. När Churchill återvände till huvudstadens säkerhet ställde han sig trotsigt på taket till sin högkvartersbyggnad och utmanade icke-existerande nazister i skyn med sin knutna näve till förmån för reportrar och fotografer. Bilder av premiärministerns okuvliga mod ställdes ut över hela världen, medan Luftwaffe bombade Coventry långt borta.

Som ett exempel på hans avskyvärda känslökyla när det gällde den brittiska civilbefolkningens lidande, fick Churchill natten till den 10 maj 1941 besked om

att en särskilt kraftig flygräd mot London orsakade kaos utan motstycke. Med hans egna ord: "Eftersom det inte fanns något jag kunde göra åt saken gick jag in i min privata biosalong, där jag njöt av att se en film av Bröderna Marx." Man kan undra vad Londonborna som kämpade för sina liv i tunnelbanestationerna skulle ha tyckt om Churchill om de hade vetat att han under tiden fnissade åt en judisk amerikansk film i sin lyxiga säkerhet på landet.

Under juli 1944, med ett försvagat rike mindre än ett år från nederlag, beordrade Churchill en mjältbrandsattack mot tyska civila. Hans skräckslagna generaler övertalade honom att avstå från massmord endast genom att påminna honom om att Hitler säkert skulle hämnas och med rätta skicka V-1 flygande bomber beväpnade med giftgasstridsspetsar mot London. Det tog dem en månad av argument för att slutligen övertyga honom om att han måste överge sina planer på ett ariskt folk mord. Som han senare muttrade: "Parsonerna bland mina generaler har hindrat mig från att fullfölja dem". Om hans mjältbrandsattack hade genomförts skulle i stort sett allt levande på den europeiska kontinenten ha utplånats, inklusive invånarna i alla allierade och neutrala länder.

Trots all sin kärlek till blodsutgjutelse var Churchill, förutom att han var en fysisk fegis, en ytterst dålig militarist. Under första världskriget skickade han som chef för amiralitetet tusentals australiska infanterister i döden i en förutbestämd invasion av Turkiet. Debaclet i Gallipoli var inte bara ett nederlag, utan en svår förödmjukelse för de allierade i händerna på turkar som skulle ha gett vilken annan befälhavare som helst livstids avsked. Churchill var dock mer en listig politiker än en militär ledare, och tjugofem år senare var han tillbaka vid makten igen. Han upprepade sin blunder på en mycket större skala av död genom att avleda de allierades strategi, mot både brittiska och amerikanska rådgivares förmaning, till vad han insisterade på var "Europas mjuka underliv".

Tiotusentals allierade soldater stupade i ett italienskt fälttåg som i onödan förlängde kriget och aldrig gav dem någon strategisk framgång. Efter nästan två år av lidande och slakt var de angloamerikanska styrkorna fortfarande fast i Italien när Tyskland kapitulerade, allt tack vare Churchills försäkringar om att de skulle "uppnå ett snabbt genombrott till Österrike" redan 1943. Ralph Edwards, chef för den brittiska flottans operationer, som arbetade nära Churchill under hela kriget, beskrev honom som "utan tvekan en av historiens sämsta strateger" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchills artificiellt bevarade rykte som århundradets störste talare på det engelska språket är bara en del av hans bestående bedrägliga image. Hans gripande radiosändningar uppmanade britten att kämpa, uthärda och dö i det krig som han sedan länge hade förberett för dem. Till stor del tack vare dessa inspirerande sändningar höll det brittiska folket ut under de värsta omständigheter i sex långa år, un-

der vilka en halv miljon av dem förlorade sina liv. Under hela denna tid dolde han noggrant de mer än generösa fredserbjudanden som Hitler gjorde till Storbritannien. Dold var också den verkliga identiteten på den berömda röst som engelska män och kvinnor förleddes att tro tillhörde deras hjältemodiga premiärminister. Många av de sändningar med silvertunga som tillskrevs honom talades i själva verket av Norman Shelly, en radioskådespelare som valts ut för sin förmåga att härma Churchill vid tillfällen då han var för berusad eller bakfull för att tala offentligt.

Den bestående offentliga bilden av Winston som en förkämpe mot diktatur går stick i stäv med hans ofta uttalade ambition att skapa, som han föreslog Roosevelt den 20 maj 1943, en "världsdiktator", som för alltid skulle beröva sin egen franska allierade all militär makt och reducera de få tyska överlevande från kriget till evig slavstatus. Den globala makten skulle begränsas till det brittiska imperiet, USA och Sovjetunionen. Roosevelt höll med, med den enda skillnaden att titeln "moderator" skulle vara mer politiskt acceptabel.

Churchill levde till en övermogen ålderdom, blev fet på lyxiga fester, skrev censurerade, självbetjänade historieber beskrivningar och målade dussintals målningar som är lika amatörmässiga som de är bortglömda. När döden slutligen kom 1965 lämnade han efter sig instruktioner för en prålig begravning, som bland andra utslag av storhetsvansinne föreskrev att alla kranar längs Themsens stränder skulle sänkas när hans överdimensionerade kista flöt förbi. Precis som i Shakespeares *Stormen* kan hela det brittiska folket i det ögonblicket ha utropat: "Vilken trefaldig idiot jag var som tog detta fylla för en gud och dyrkade denna dumma dåre!"

Precis som Churchill var F.D.R. en mästare på PR. Han visste hur han skulle smickra väljarna som deras "medamerikan" och hans regelbundna radiosändningar, de så kallade "fireside chats", var noggrant iscensatta för att betona hans ödmjuka, hemtrevliga, "äppelpaj"-persona. Hitler och nationalsocialismen intresserade F.D.R. inte det minsta förrän 1937. Det var valår, och den glättiga politikern var rädd för att han skulle sluta sitt offentliga liv som en president med en mandatperiod. Fyra år tidigare hade han intagit Vita huset med storslagna försäkringar om att han skulle få slut på den stora depressionen. Men hans demokratiska program, som var fulla av korruption, ledde inte till någonting och den nationella arbetslösheten var fortfarande på uppåtgående. Führern sade om Roosevelt: "Om hans ekonomiska politik hade fortsatt på obestämd tid under fredstid, är det ingen tvekan om att den förr eller senare skulle ha fått den här presidenten på fall, trots all hans dialektiska skicklighet."

Det var uppenbart att F.D.R.'s karriär var beroende av landets ekonomiska hälsa. Han insåg till slut att det enda sättet att få landet på fötter igen var att få igång produktionen, och den snabbaste metoden var massiv vapentillverkning. För att

motivera omvandlingen av amerikanska fabriker till vapenfabriker krävdes dock ett allvarligt hot eller åtminstone en illusion av ett sådant. Som nystigen fiende var Tyskland ett lämpligt skällsord. De judar som dominerade den amerikanska pressen och filmindustrin var glada över att få tjäna som Roosevelts mest hängivna propagandister. Tillsammans med Roosevelts alarmistiska retorik skapade ett överflöd av antinazistiska Hollywoodfilmer och tidningarnas obevekliga hets mot Hitler till slut en nationell hysteri i sådan utsträckning att en invasion verkade nära förestående. I detta artificiella klimat av rädsla kunde presidenten få igenom sina uppblåsta militärutgifter i en kongress som skrämdes av oroliga väljare. Och genom att väcka ett ramaskri om det dödliga hot mot USA som Nazityskland (inte större än Texas) utgjorde, lyckades presidenten avleda uppmärksamheten från den kvardröjande och förvärrade depressionen som han inte kunde lösa.

Även om hans panikartade vapentillverkning började stimulera den nationella produktionen, är vapen färskvaror som måste användas, annars rostar de och blir föråldrade av tekniska framsteg. För detta ändamål behövde Roosevelt krig. Genom sin flytande agent i Europa, William C. Bullitt, gav han hemliga löften om att politikerna i Warszawa kunde räkna med en väpnad intervention från de allierade om de provocerade fram en militär konfrontation med Tredje riket. Polackerna lurades att tro att de skulle kunna frossa i en billigt vunnen segerfest och utlöst fientligheter (som beskrivs nedan), vilket slog tillbaka på dem på värsta tänkbara sätt. Men när kriget i Europa började fick Roosevelts planer på deltagande ett allvarligt bakslag av nationella opinionsundersökningar, som visade att den stora majoriteten av amerikanerna motsatte sig att USA skulle delta i något krig, såvida det inte var en avsiktlig attack. Som den fulländade politiker han alltid varit drev han en kraftfull kampanj på en populär "fredsplattform" inför presidentvalet 1941.

Samtidigt manövrerade han kontinuerligt för att provocera Hitler till att förklara krig mot USA genom att ge krigsfartyg till Royal Navy, skicka förnödenheter till England på amerikanska fraktfartyg eskorterade av jagare från U.S. Navy och till och med direkt bistå brittiska militära operationer. Ett av de mest flagranta exemplen var *Bismarcks* position, som ett av den amerikanska marinens PBY-sjöflygplan via radio meddelade brittena, som tidigare inte hade kunnat hitta den, vilket gjorde det möjligt för dem att sänka det tyska slagskeppet med stora förluster i människoliv som följd. Samma månad som Roosevelt valdes av väljare som var övertygade om att han var fast besluten att hålla deras land utanför den europeiska konflikten, instruerade han sin flotta att "skjuta på axelmakternas krigsfartyg när och var de än befann sig". Detta gick långt utöver alla andra brott mot den amerikanska neutraliteten och utgjorde en krigsförklaring. Ändå vägrade Hitler envist att nappa på betet.

Den 9 augusti 1941, under konferensen om Atlantstadgan, lovade Roosevelt i

förtroende Churchill att han skulle "arbeta för en incident" som skulle dra in USA i kriget mot de flesta av hans landsmäns vilja. Senare rapporterade Winston till kung George VI att presidentens strategi inte var att förklara krig, utan att provocera fram det genom att skapa en incident. Den 30 oktober föregående år hade F.D.R. på allvar intonerat över den nationella radion: "Och medan jag talar till er, mödrar och fäder, ger jag er ytterligare en försäkran. Jag har sagt det förut, men jag kommer att säga det igen och igen och igen: Era pojkar kommer inte att skickas ut i några utländska krig!" Än idag inser åtminstone vissa amerikanska forskare, liksom Gore Vidal, att "Roosevelt ljög för att få oss in i kriget mot Hitler, vilket många människor, med tanke på odjurets natur, var och är glada över att han gjorde."

Frustrerad och orolig för att hans hotbaserade ekonomi skulle utlösa en ny, ännu allvarligare ekonomisk kollaps om USA inte snart kunde ge sig in i striderna, knackade presidenten på det som historikern Harry Elmer Barnes kallade "krigets bakdörr". Den öppnades av Tysklands antikominternpartner. Under samma Atlantic Charter-konferens uttryckte Churchill och Roosevelt sin gemensamma önskan att attackera Japan, som då fortfarande var en neutral nation, efter augusti 1941. Deras plan applåderades av Cordell Hull och andra politiska ja-sägare som omgav presidenten, men hans militära rådgivare bekräftade att Amerika inte skulle vara militärt kapabelt att riskera fientligheter förrän sent på hösten.

Tidigare, den 26 juli 1941, hade F.D.R. redan infört ett internationellt oljeembargo mot japanerna för deras invasion av Kina, vilket naturligtvis inte var hans ensak, eftersom det inte fanns några amerikanska intressen där. Hans agerande var en ekonomisk handling av dödlig aggression, eftersom Japans industriella existens var helt beroende av utländsk importerad olja. Experter på båda sidor om Stilla havet beräknade att det japanska samhället skulle upplösas i fattigdom och svält till nästa vår. Roosevelt hoppades att hans embargo skulle sporra japanerna att slå till först och därigenom få folkligt stöd för sin inblandning i andra världskriget.

Besvikelsen var att det japanska kabinettet svarade, inte med trots, utan med försoning. Utrikesminister Shigenori Togo skickade en "fempunktsplan" till Washington, där han erbjöd viktiga eftergifter, inklusive avstående från områden i Kina som amerikanerna särskilt nämnt, och självbegränsningar för japanska utomeuropeiska expansioner för att lindra överbefolkning. Han ville också att förhandlingarna skulle återupptas för att diskutera regeringens "plan" för normalisering av relationerna mellan de båda makterna. Men Roosevelt hade allt annat än fred i sinnet. Han bestämde sig för att inleda fientligheterna så snart som möjligt, med eller utan det amerikanska folkets godkännande. Han hade redan bestämt sig för att genomföra en amerikansk flygräd mot Japan från Claire Chennaults baser i östra Ki-

na i mitten av november. I själva verket hade presidenten godkänt denna smygattack tre dagar innan han införde oljeembargot. Churchill, som länge hoppats på att USA skulle gå med i kriget, informerades om de goda nyheterna av USA:s utrikesminister Cordell Hull via topphemliga diplomatiska koder.

En artikel i *The Los Angeles Times* på 60-årsdagen av den japanska räden 1941, med rubriken "Japan bröt mot USA:s kod före Pearl Harbor, visar forskning". Skribenten Valerie Reitman rapporterade att en ung japansk-amerikansk historieprofessor vid Kobe University hittade skriftliga dokument från Roosevelt-tiden som avklassificerats av den amerikanska underrättelsetjänsten CIA 1996. Toshihiro Minohara upptäckte dem bland information om hemliga koder från förkrigstiden vid U.S. National Archives i College Park, Maryland. Bifogade mikrofilmdokument visade japanska översättningar av F.D.R.-telegram till olika ambassadörer och allierade ledare. Kryptografer i Tokyo hade uppenbarligen knäckt presidentens högsta diplomatiska koder.

För att få bekräftelse bad Minohara Dr Satoshi Hattori, professor i modern historia vid Kobe University, att göra en specialsökning i Tokyos diplomatiska arkiv. I en mapp med titeln "Special Documents" fann Hattori 34 maskinskrivna kommunikéer, de flesta på engelska, från topphemliga amerikanska och brittiska diplomatiska diskussioner under månaderna och veckorna före den 7 december. Japanerna läste Roosevelts beslut att anfalla dem i mitten av november. Togo, som var en stark förespråkare för fredliga relationer med USA och som tidigare hade motsatt sig "hökarna" i kabinettet, fick reda på hans dubbelspel och skrev i sina memoarer efter kriget: "Jag var chockad till den grad att jag blev yr. Vid det här laget hade vi inget annat val än att agera." Först efter att själva ha läst presidentens dolkstötsplan bestämde sig till och med "duvorna" i den japanska regeringen för att slå till innan han hann slå till dem först.

Under tiden hade Roosevelts hemliga plan att utan förvarning anfalla ett folk som USA fortfarande hade fred med stoppats av logistiska förseningar. Den 22 november informerades han av Lauchlin Curie om att bombplanen och deras besättningar inte skulle kunna nå de kinesiska baserna förrän i slutet av december. Rädden skulle inledas senast en kort tid efter nyår 1942. De 2.400 amerikaner som dog i Pearl Harbor insåg aldrig att de offrades för sin presidents icke offentliggjorda konspiration för att dra in dem i ett olagligt krig. Efter att ha knäckt hans diplomatiska kod visste japanerna vad han egentligen höll på med och hann före, med nöd och näppe, med ungefär en månad.

Men i ett slag gav de honom det krig som han länge hade sökt för att rädda sin politiska hals genom att föryngra den amerikanska ekonomin genom massiv vapenproduktion. Nu tjänade den överväldigande majoriteten av amerikanerna gladeligen hans sak i den tragiska villfarelsen att de försvarade sitt land. De valde

honom till en aldrig tidigare skådad fjärde mandatperiod. Vid det laget var Roosevelt dock redan döende i terminal gonorré; det sista slaget skulle bli en hjärnblödning.

Sir Robert Craigie, Englands representant i Tokyo, förklarade att japanerna var oskyldiga offer för Roosevelts imperialism och Churchills intriger i kulisserna för att blanda in USA i kriget, oavsett vad det kostade i människoliv. Craigie hade varit ett personligt vittne till det senaste halvårets intriger som vävts samman av dessa två internationella brottslingar. Han fick medhåll av kongressledamoten Hamilton Fish, som ivrigt hade stöttat presidentens begäran om en officiell amerikansk fientlighetsförklaring, men som senare erkände att "Roosevelt var den främsta anstiftaren och eldsjelen som tände krigslunten".

Liksom Churchill (och alla andra världsledare) förstod Roosevelt den judiska frågan väl och sympatiserade till och med personligen med de tyska nationalsocialister som han hycklande förde ett förintelsekrig mot så sent som i februari 1943: "Man kan inte riktigt klandra nazisterna för vad de gjorde mot judarna", anförtrorde han general Auguste Nogues, den franske befälhavaren i Marocko, under Casablanca-konferensen, "för om det tyska folket hade fått lida som de gjorde innan nazisterna kom till makten, skulle inget annat folk i världen ha agerat annorlunda". F.D.R.:s förståelse för judarna gör hans och Churchills villiga lydnad mot dem än mer omoralisk. Han var inte någon enfaldig dupe, utan medveten om den ondska han tjänade.

Franklin Roosevelt dog före slutet av det krig som han, mer än någon annan individ, orsakade. Under de sista månaderna mötte han sina ökända medkonspiratörer i Jalta. Fysiskt försämrad av en syfilissjukdom och mentalt obalanserad satt han för fotograferna mellan en berusad Churchill, vars imperium så gott som var borta, och Stalin, som, när han funderade över västmakternas försvagade tillstånd personifierat av dessa två ynkliga figurer, log hemlighetsfullt för sig själv, som den kommunistiska katt som just svält den kapitalistiska kanariefågeln. I sin beskrivning av den sovjetiske potentaten i Jalta skriver *Encyclopedia Britannica*: "Han var en formidabel förhandlare och överlistade dessa utländska statsmän."

Han föddes som Joseph Vissarionovich Dzhugashvilli 1879 och bytte namn till "Stalin" (från det ryska ordet för "stål", *stal*) efter att ha blivit en ivrig kommunist. När de tidiga tyska segrarna rev upp Sovjetunionen klagade han: "Allt som Lenin byggt upp för oss är förlorat för alltid!" När axelmakternas framryckning fortsatte under den första sommaren 1941 gick han på en längre fylla, inlåst i sin avlägsna *datja*, och lämnade Sovjetunionen helt på drift. Trots att den tyska invasionen hade inletts den 22 juni var Stalin för berusad för att hålla ett offentligt tal förrän den 3 juli; även då kunde han knappt mumla i en låg monoton som inte in-

spirerade till något annat än defeatism. Hans alkoholistiska sabbatsår måste dock ha gjort honom gott, eftersom han så småningom nyktrade till tillräckligt för att personligen leda försvaret av Moskva följande vinter. Han övergav cyniskt den marxistiska retorik som han hade levt efter i hela sitt liv och framställde sig plötsligt som en slavisk nationalist som var större än livet. Den hycklande posen fungerade och miljontals dittills demoraliserade ryssar slöt upp bakom det framgångsrika försvaret av deras hemland.

Under resten av kriget visade han sig vara en suverän krigsherre, mindre på grund av sina militära förmågor - som han i stort sett inte hade några alls - än för sin hänsynslösa omorganisation och sitt ledarskap av Sovjetunionens väpnade styrkor. Inför deras totala demoralisering genom obarmhärtiga nederlag, stärkte han sitt lands motstånd genom att införa ett system med Röda arméns kommissarier, som bokstavligen stod bakom de ryska soldaterna med pistolerna redo att skjuta varje man som vacklade. Jämfört med det totala antalet personer (7.500) som arbetade för tyska Gestapo 1939, hade Sovjetunionen vid samma tid inte mindre än 366.000 hemliga poliser anställda.

Stalin hade redan fört Ryssland in i den industriella tidsåldern (om än på bekostnad av tio miljoner mördade bönder, *kulakerna*), och nu förvandlade han på några månader landets fabriker till gigantiska krigsmaterielfabriker rustade för totalt krig. Han etablerade en sovjetisk taktik på slagfältet som ignorerade all strategi för angrepp av män och materiel endast när motståndaren kunde vara överväldigande i antal, oavsett de alltid stora förluster som hans soldater ådrog sig. Ibland fungerade dessa massangrepp, men ofta misslyckades de, alltid med en omfattande förstörelse av ryska soldater och maskiner som följd. De sovjetiska framgångarna vid Stalingrad, Kursk och fram till krigsslutet tycktes bekräfta Stalins uppenbara militära ledarskap, till och med i Adolf Hitlers ögon.

Men Führern och resten av omvärlden visste inte att Stalins segrar överlämnades till honom före varje slag av förrädare i den tyska generalstaben, som i samarbete med Leopold Trepper, judisk chef för spionnätverket "Röda orkestern", förmedlade Hitlers planer till det sovjetiska överkommandot. Som Winston Churchill påpekade var den ryska revolutionen till stor del en judisk angelägenhet, och Josef Stalin - som av judar som Leo Trotskij och Grigorij Zinovjev uppfattades som en vetlös men foglig marionett - utsågs till judarnas hantlangare för deras sovjetiska tyranni. Lämpligen satt han mellan Zinovjev och en annan kommunistisk jude, Lev Kamenev, i det första styrande triumviratet efter Lenins död.

Stalin, Churchill och Roosevelt var vanliga medelmåttor med begränsad intelligens, som endast definierades av deras enorma aptit på personlig makt och prestige. Giriga politiska icke-entiteter är aldrig en bristvara, och de är lätt tillgängliga för de mindre ofta skymtade judiska tråddragarna, för vilka sådana villiga

nickedockor är lika vanliga som de är fullständigt disponibla. Kriget betydde olika saker för de världsledare som deltog i det. För Churchill var det helt enkelt den mest givande möjligheten att tjäna sitt uppehälle och undkomma ekonomiska skandaler. För Roosevelt var det det enda sättet att ta sig ur depressionen och rädda sin politiska existens. Stalin välkomnade det som sin bästa chans att bli en ny Djingis Khan, härskare över en sovjetdominerad planet. För dessa män var andra världskriget bara ett medel för att nå personliga mål som inte hade något att göra med fascism, demokrati, civilisation eller någon av de andra allmänna frågor som de använde för att dölja sina privata agendor på bekostnad av många miljoner människor.

De allierade ledarna var likartade på så sätt att de alla led av personliga problem som påverkade deras beteende. Churchill var en hopplös alkoholist. Som alla stor-konsumenter var han ett dåligt fyllo, påverkad av paranoia och beroende till stridslystnad. F.D.R. hade varit en fysiskt stark man i Roosevelt-traditionen, tills han i tidig vuxen ålder drabbades av polio. Stucken av behovet att framstå som stark, trots sin egen förödmjukande svaghet, överkompenserade han för och sublimerade sin frustration i yttre aggression. Stalin föddes med en deformerad, förtorkad arm, för vilken han närde djupt liggande känslor av underlägsenhet och hämnd, likt Shakespeares Richard III.

Dessa var de missanpassade och misslyckade, de förkrympta psykopaterna, till vilka nationers öde anförtröddes. Churchill och Roosevelt var själva delvis judar, medan Stalin, en georgisk icke-judinna, levde med en judisk familj (kommunistfamiljen Kagonovitj), gifte sig med en judinna (Nadezjda Allilujeva) och till och med talade jiddisch. Rasskillnaderna mellan de allierades och axelmakternas orsaker definierades således tydligt i deras respektive ledarskap. Det är därför omöjligt att förstå andra världskriget, eller hela mänsklighetens historia för den delen, utan att uppskatta den roll som judarna spelade. Ingenstans är detta mer uppenbart än i andra världskrigets historia, den logiska, oundvikliga, militära förlängningen av den nationalsocialistiska politiska kamp som Adolf Hitler hade inlett mot dem tjugo år tidigare.

För att förstå hans kamp bör det klargöras att det demokratiska Tyskland efter första världskriget var en lekplats för judiska kommunister som följde Lenins diktum om att den röda världsrevolutionen skulle leda genom riket. Det tyska folket svalt bokstavligen ihjäl på gatorna i München och Berlin, oförmögna att hitta riktigt arbete och tacksamma för de enkla, ofta förnedrande jobb som sällan kom i deras väg. Barnadödligheten i landet sköt i höjden. Hunger, extrem fattigdom, ungdomsbrottslighet, kriminalitet, omoral, kulturell förruttnelse, politiskt gatuvåld och socialt kaos rådde. Samtidigt blev judiska markspekulanter över en natt förmögna genom att förvärva enorma fastighetsområden, mestadels gårdar, från

tyskar som blivit utblottade på grund av de katastrofala effekterna av det "stora" kriget. Då, liksom nu, dominerade judar de flesta yrken (särskilt medicin, press, konst och regering), eftersom tyskarna "lagligen" hade frångått sina rättigheter genom Versaillesfördraget. Samtidigt var 1920-talets ruttna Weimarrepublik en blandad kompost av marxistiska och kapitalistiska judar, som inte betraktade det utarmade tyska folket som något annat än en ideologisk och ekonomisk bönpåse. Hela delstater, städer och orter, som Bayern, Berlin och Coburg, togs över av kommunistiska brottslingar; praktiskt taget alla deras ledare - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner, etc., etc. - var judar.

Men de besegrades av en folkrörelse av aldrig tidigare skådat slag när Adolf Hitler röstades fram som rikskansler. Många judar lämnade Tyskland och emigrerade till Sovjetunionen, Frankrike, England och USA, där de omedelbart började agitera för ett hämndkrig. Alla deras politiska och ekonomiska investeringar i ett permanent besegrat Tyskland hade försvunnit i och med nationalsocialismens popularitet. Redan sommaren 1933, bara några månader efter Hitlers valseger, arrangerade världsjudendomens mäktigaste personer ett massmöte i Madison Square Garden i New York. Deras talesman var Samuel J. Untermyer, ett perfekt val för det arbete de föreslog. Tjugosex år tidigare hade Untermyer fått USA att förklara krig mot Tyskland trots att de flesta amerikaner motsatte sig detta. Han åstadkom denna anmärkningsvärda bedrift genom att betala en svartmejlare som hotade Woodrow Wilson med skandal, på villkor att den indiskrete presidenten skulle ändra sin regerings icke-krigförande politik. (Det judiska ursprunget till det amerikanska deltagandet i första världskriget har på ett obestridligt sätt klarlagts av de kända forskarna Andrew Collins och Chris Ogilvie-Herald)

Nu, 1933, var den professionelle krigshökaren i farten igen. Untermyer proklamerade "ett heligt krig", som senare stöddes av varje framstående amerikansk jude, mot det nya Tyskland. "Vad vi föreslår och redan har kommit långt med är att genomföra en rent defensiv ekonomisk bojkott som kommer att underminera Hitlerregimen", sade han, "och få det tyska folket att ta sitt förnuft till fånga genom att förstöra deras exporthandel som deras existens är beroende av."

Som svar på Untermyers "heliga krigsförklaring" mot ett folk som dittills inte hade skadat någon, utbrast den judiska tidningen *Natscha Retsch* i bästa gammaltestamentliga tradition: "Kriget mot Tyskland kommer att föras av alla judiska samfund, konferenser, kongresser, av varje enskild jude! Därigenom kommer kriget mot Tyskland att ideologiskt levandegöra och främja våra intressen, som kräver att Tyskland helt och hållet förintas. Faran för oss judar ligger i hela det tyska folket, i Tyskland som helhet, såväl som individuellt. Det måste oskadliggöras för all framtid."

Adolf Hitlers sista vilja och testamente, undertecknat samma dag som han dog,

den 30 april 1945, verkar bekräftas av en sådan våldsam agitation: "Det är inte sant att jag eller någon annan i Tyskland ville ha krig 1939. Det önskades och anstiftades uteslutande av de internationella statsmän som antingen var av judiskt ursprung eller arbetade för judiska intressen."

Mer än sextio år senare kallade judarna fortfarande alla tyskar, oavsett hur pro-judiska eller antinazistiska vissa av dem var, för medlemmar av "förövarrasen". Det var på detta sätt som den kanadensiska judiska kongressen fördömde Ruth Bettina Birn, chefshistoriker vid det kanadensiska justitiedepartementets avdelning för krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten, bara för att hon var en icke-judisk tysk, trots att hon åtalade nationalsocialister!

Den första fasen i Untermeyers "heliga krig" var en ekonomisk bojkott som syftade till att förstöra Tyskland med hjälp "av våra miljoner icke-judiska vänner" (*The New York Times*, 7 augusti 1933). Han parafraserade en strategi som beskrivs i *Sions vises protokoll* (protokoll från ett hemligt möte mellan världsledare kring sekelskiftet 1900), enligt vilken varje icke-judisk nation som gör uppror mot judiska agendor måste strypas genom ekonomiska sanktioner. Dessa skulle fungera som ett förspel till militära åtgärder som vidtas av andra icke-judiska länder där judarna fortfarande utövar politiskt (dvs. ekonomiskt) inflytande. I punkt 3 i protokoll VII står det i protokollet: "Vi måste vara i stånd att besvara varje förtryckarhandling med krig mot grannarna till det land som vågar motsätta sig oss".

Trots att dokumentet hysteriskt och konsekvent stämplats som "en förfälskning" av den allmänna opinionens formare, har dess äkthet ändå fastställts av judarna själva. I sin bok *"Beware of God: The Ultimate Paradox"*, beskriver den sydafrikanske judiske historikern David Ash "Sions vises protokoll som en sann varning till mänskligheten om att judar använder bibliska läror för att ta makten och främja sina egna syften" (Parfrey, 405). I början av 1980-talet etablerade en av de mest inflytelserika judarna i mitten av 1900-talet, Armand Hammer, chef för amerikanska Occidental Petroleum Corporation och politisk marionettmästare åt presidenterna Nixon och Reagan, ett internationellt företag tillsammans med andra judar (mediemogulen Robert Maxwell, den israeliske multimiljonären Shaul Eisenberg, Albert Reichmann, chef för världens största fastighetsbolag, etc.). Hammer kallade fräckt denna miljardärsklubb bestående av några av världens mäktigaste män för "Sions äldste" (Epstein, 322). När allt kommer omkring upprepade sionismens världsledare bara vad Untermeyer och punkt 3, nummer 7 i *protokollen* hävdade, när Chaim Weizman 1941 berättade för Winston Churchill att judarna fick Amerika att kämpa mot Tyskland i första världskriget, och att de skulle göra det igen i andra världskriget (Irving, *Churchill's War*, vol. 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, Ph.D., skriver att Untermeyers bojkott "var en krigshan-

dling inte bara i metaforisk mening: den var ett väl utformat medel för att förstöra Tyskland som politisk, social och ekonomisk enhet. Det långsiktiga syftet med den judiska bojkotten mot Tyskland var att försätta landet i konkurs med hänsyn till de skadeståndsbetalningar som Tyskland ålades efter första världskriget och att hålla Tyskland demilitariserat och sårbart. Bojkotten var i själva verket ganska förlamande för Tyskland. Judiska forskare som Edwin Black har rapporterat att den tyska exporten som en följd av bojkotten minskade med 10% och att många krävde att tyska tillgångar i utlandet skulle beslagtas"(43). Allt detta riktades mot ett folk vars enda "brott" hittills hade varit att kritisera judarna.

Men den världsomfattande bojkotten misslyckades, eftersom nationalsocialismen höll på att göra Tyskland ekonomiskt oberoende av det internationella penningnätet. Och ingen jude behövde få veta vad som skulle hända om andra icke-judiska folk vaknade upp till insikt om den judiska maktens verklighet, vilket tyskarna hade gjort. Dessutom löste Hitler arbetslösheten och återställde välståndet i sitt land, medan resten av den västerländska civilisationen vältrade sig i en stor depression. Om hans exempel anammades i andra länder skulle judarnas internationella banknätverk, som etablerats av huset Rothschild, kollapsa.

Agitationen mot Hitler i omvärlden under hela 1930-talet blir tydlig inte bara mot bakgrund av Untermeyers "krigsförklaring" från podiet i Madison Square Garden i New York. Frankrike hade en judisk premiärminister, Leon Blum, medan Isaac Leslie Hore-Belisha, 1:e baron Hore-Belisha, var Storbritanniens judiske krigsminister och den mest högljudda krigshetsaren. Det är inte förvånande att Churchill gav honom en adels titel för tjänster åt det konspiratoriska "Focus". Sedan hade vi de sovjetiska judarna, vars planer på att införa en världsregering hotades av nationalsocialismens ideologiska dragningskraft långt bortom Tysklands gränser. Det fanns all anledning att tro att samma arbetande massor som hade vunnits bort från marxismen och fört nationalsocialismen till makten i Tyskland skulle göra det upprepade gånger i andra länder och för alltid göra slut på Karl Marx dröm om en internationell "proletariatets diktatur" dominerad av judendomen.

Genom sin ensidiga framställning av Adolf Hitler i pressen och filmindustrin som mänsklighetens värsta fiende började judarna psykologiskt skapa ett klimat av hat som en förutsättning för väpnade fientligheter. Men sextio år efter deras aggressionsförklaring i fredstid erkände till och med den judiske författaren Lenny Brenner: "Före kriget proklamerade de sionistiska ledarna en massiv internationell bojkott mot den tyska regeringen. Denna aggressiva politik hällde bränsle på en redan inflammerad situation och bidrog följaktligen till att starta förintelsen"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, en av F.D.R.'s "rådgivare" och chef för de amerikanska sionistorganisationerna, sade till New York-tidningen *The Jewish Mirror* den 3 ok-

tober 1942: "Det judiska folket är symbolen för detta krigs natur. Ingen annan. Ingen annan, inget annat. Detta är alfa och omega, början och slutet på hela saken!" De 61 miljoner dödsoffer (för att inte tala om de 240 miljoner sårade, de oräkneliga miljoner som förslavades i generationer under kommunismen och de oersättliga kulturskatter som utplånades) som blev resultatet av den konflikt som han tar åt sig äran för i sitt folks namn gör dem till de mest blodbesudlade krigsförbrytarna i hela mänsklighetens historia.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISM!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**